

Людина, яка збудувала завод власними руками

Майже двадцять років тому на місці закинутого кар'єру на вулиці Млинівській зародився ливарний завод «Патар». За цей період підприємство стало не просто успішним, воно завоювало як українські, так і європейські ринки. Високий статус заводу – результат зусиль його керівника Миколи Сича.

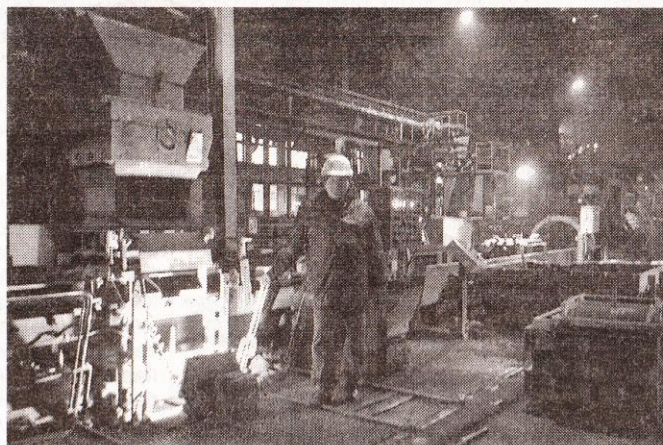
На підприємстві його потрібно шукати не в офісі у власному кабінеті, де звично бачити керівників, а в цехах, лабораторіях серед працівників, де Микола Сич проводить свої будні і навіть вихідні. Щодня, з ранку до вечора. Хто він – Микола Сич, у чому секрет успіху рівненського ливарника та чому рівняни так мало знають про ПП «Патар»? Спробуємо розібратися.

День починається в... озері

Микола Сич розпочинає свій день о п'ятій ранку купанням в озері Басів Кут. За його словами, холодна вода гартує не лише організм, а й впорядковує думки, дає сили і натхнення до роботи. Вже о сьомій сорок – перша нарада з керівниками цехів підприємства. О восьмій – друга нарада, після якої він робить традиційний ранковий обхід заводу. І так уже два десятиліття. Проходячи цехами підприємства, Микола Сич завжди на

Ця людина – Микола Сич. Як він заробив стартовий капітал для будівництва у Рівному ливарного заводу «Патар» і зумів зробити своє підприємство зразком успішного сімейного бізнесу? Наш кореспондент постарався дати відповіді на ці питання, виходячи з почутого від самого Миколи СИЧА.

я із самого дитинства працював у колгоспі. Вже після п'ятого класу був помічником комбайнера і замість безтурботного дитинства відчував жорстокість та справжні реалії дорослого життя. Проте тепер точно знаю, що ті нелегкі часи зробили мій характер сильним і витривалим. Тоді, зважаючи на мою енергійність, мені вдавалося встигати все: і по дому допомогти, і в колгоспі попрацювати, і з друзями провести час, – пригадує Микола Сич. – У дитинстві я багато працював, а ким стати в майбутньому, чесно кажучи, навіть не думав. Ще малим хлопцем я зрозумів: аби чогось досягнути, потрібно багато і важко працювати. Тому, закінчивши середню сільську школу, пішов працювати на завод слюсарем-

ливарного виробництва заводу «Патар». Дружина також завжди з чоловіком. Вона була поруч із самого початку зародження заводу. Деякий час Ольга була ще й керівником власної лабораторії підприємства. То можна сказати, що «Патар» – це створений з нуля сімейний бізнес Сичів.

Коли всі різали обладнання, він усе вкладав у виробництво

– Свого часу я об'їздив всю Європу, але виключно для заробітку стартового капіталу. По-справді до Європи виробив з деревини, а коли їхав назад, то купував машини для перепродажу. Звісно, всі ці кошти вкладав у підприємство, так само як і взагалі всі сімейні доходи. Донині ні ми з дружиною, ні наші діти не маємо котеджів чи хоч скромних будинків, а мешкаємо в невеликих квартирах, – признався ливарник. – Як би це не звучало банально, але мої діти все своє дитинство провели на «Патарі». Ми разом його зводили, були і будівельниками, і навіть прибиральниками. Причому в шкільні роки на канікулах діти самі просилися на завод із проханням працювати. В цьому і є насправді наша сила. Сила в тому, що ми найперше любимо свою роботу, любимо справу, якою наша сім'я займається вже майже два десятиліття.

Ливарне виробництво Микола Сич вважає серцем металургії, основою серйозного про-

го. Поселилися в квартирі батьків дружини. Живемо там і досі. Вже у Рівному 1988 року народився наш другий син, Степан. – скупо передав хроноло-

ми, холодна вода гартує не лише організм, а й впорядковує думки, дає сили і натхнення до роботи. Вже о сьомій сорок – перша нарада з керівниками цехів підприємства. О восьмій – друга нарада, після якої він робить традиційний ранковий обхід заводу. І так уже два десятиліття. Проходячи цехами підприємства, Микола Сергійович не вишукує недоліки та не видивляється тих, хто не на своєму робочому місці. Він просто вітається з робітниками та бажає гарного дня тим людям, які працюють і разом з ним розвивають ливарну промисловість країни.

– Я дуже пишаюся своїм колективом. Ті, хто зі мною працює, – для мене більше, ніж персонал заводу. Вони для мене дуже близькі та рідні люди. Відверто можу сказати, що цікавлюся їхніми справами, намагаюся за можливості вирішити проблеми, якими люди діляться зі мною. Ціную такі відносини та попри вимогливість до роботи, особливо до її якості, завжди з розумінням ставлюся до будь-яких ситуацій, котрі трапляються в моїй другій сім'ї – на підприємстві, – розповідає директор ПП «Патар» Микола Сич.

Говорити про улюблену справу всього життя Микола Сергійович може дуже довго. Втім, коли пригадує свої дитячі та юнацькі роки, зізнається: тоді навіть уявити не міг, що він, простий хлопець з бідної сільської сім'ї, зуміє розбудувати такий потужний завод.

Від майстра – золоті руки до Ленінського стипендіата

– Народився я в селі Кременець Рожищенського району на Волині, у простій селянській родині. Мої батьки обоє були напівсиротами. Аби нам було за що жити,

навіть не думав, що малим хлопцем я зрозумів: аби чогось досягнути, потрібно багато і важко працювати. Тому, закінчивши середню сільську школу, пішов працювати на завод слюсарем-

складальником. Невдовзі там проводили конкурс серед молодих працівників, у якому я здобув першість. Згодом відбулася ще одна моя перемога – вже на Всеукраїнському конкурсі, де я виборов звання «Майстер – золоті руки». Після двох років роботи слюсарем переді мною постав вибір: йти служити до армії чи навчатися до інституту. Зважаючи на непоганий професійний старт і незважаючи на те, що далі свого села я ніде не бував, все ж обрав другий варіант: поїхав навчатися до Києва в політехнічний інститут. І ніколи про це не пошкодував.

Дружину «взяв»

кулінарними здібностями

У столиці Микола Сич адаптувався швидко.

– Одразу став старостою групи, був керівником студентського будзагону при університеті та отримав «Ленінську стипендію» після трьох років навчання. А в підсумку закінчив вуз з відзнакою. У той період я познайомився зі своєю майбутньою дружи-

го. Поселилися в квартири батьків дружини. Живемо там і досі. Вже у Рівному 1988 року народився наш другий син, Степан, – скупо передав хронологію своєї сім'ї директор Микола Сич.

Куди батько, туди й сини

– Я завжди мріяв про власне підприємство, бо, будучи батьком двох синів, розумів, що маю годувати сім'ю. Тож ризикнув почати будівництво ливарного підприємства. Коли думав про назву заводу, хотілось, щоб вона була і незвичною, і доброю. Духовність та благодійність – речі для мене не чужі. Якось я прочитав, що святий Миколай Угодник народився в місті Патара неподалік Анталії в Туреччині. Звідси й пішла назва нашого підприємства, – розповів далі Микола Сергійович.

Його життєвий девіз: «Бачу ціль – не бачу перепон». Хоча в житті йому ніколи нічого не давалося легко. В 1999 році взяв в оренду приміщення ливарного цеху заводу «Рівнесільмаш», де почали плавити свій перший метал. Перші відливки були там, але паралельно «Патар» розбудовував своє виробництво. Бо довго використовувати приміщення «Сільмашу» не могли. Поруч було багато житлових будинків, то не хотіли створювати дискомфорт для жильців району. Коли розпочалося виробництво на нинішній базі підприємства «Патар», батько чітко зрозумів, що й сини працюватимуть з ним. Старший, Дмитро, вивчився на економіста і працює на підприємстві комерційним директором. А молодший, Степан, обрав інженерну спеціальність, то нині є начальником

тому в шкільні роки на канікулах діти самі просилися на завод із проханням працювати. В цьому і є насправді наша сила. Сила в тому, що ми найперше любимо свою роботу, любимо справу, якою наша сім'я займається вже майже два десятиліття років.

Ливарне виробництво Микола Сич вважає серцем металургії, основою серйозного промислового машинобудівного підприємства. Коли у дев'яностих всі різали ливарні цехи, він їх будував. Коли в Києві вирізали підприємства та продавали обладнання, скуповував його і привозив до Рівного. З самого початку відчув перспективу цього напрямку, і саме тому весь цей час його сім'я так тяжко й багато працювала. Сьогодні він по праву пишається плодами цієї праці і щиро вірить, що започатковану сімейну справу продовжать його сини, а потім і внуки:

– Внуки у мене вже троє. Можливо, буде ще один. Дуже люблю своїх донечок – невісток, які, до речі, теж небайдують ставляться до заводу, одна навіть тут працювала. Проте не нав'язую їм свою працю, оскільки до металургії вони недотичні. Дуже пишаюся, що я не один, що в мене є сім'я, яка розділяє мої бажання, підтримує мене у всьому та допомагає. Дуже пишаюся своїм колективом із понад двохсот справжніх фахівців і нашим кінцевим результатом праці – ливарними виробами. Вони створюються добрими руками, щирими серцями, ми в них вкладемо душу. У Рівному про нас мало знають, тому що наші ринки збуту в Європі та інших обласних центрах України. Проте ливарне підприємство «Патар» і надалі буде розширяти своє виробництво і створювати робочі місця для мешканців нашого міста. Бо ми любимо Рівне, ми рівняни і пишаємося цим, – підсумував нашу розмову директор ПП «Патар» Микола Сич.

Ольга ВАСЮХА